

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak XX/XX/XXXX
Rolnummer A/
Model M3

☐ Niet aan te bieden
aan de ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Rechtsmiddelen

Ondernemingsrechtbank
LEUVEN

Vonnis

Kies een item.

26Aangeboden op
Niet te registreren

Meester XXX in haar hoedanigheid van curator van het faillissement van **SARL AAA**

eisende partij, vertegenwoordigd door meester, advocaat te [•] voor wie meester ter zitting verscheen;

hierna aangeduid als "**eisende partij q.q.**"

TEGEN:

NV AAA

verwerende partij, vertegenwoordigd door meester, advocaten te [•] voor wie meester ter zitting verscheen;

hierna aangeduid als "**verwerende partij**"

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van het dossier van de rechtspleging, onder meer van:

- de gedinginleidende dagvaarding van 26 oktober 2022 betekend op verzoek van eisende partij q.q. aan verwerende partij;
- de beschikking van 3 januari 2023 overeenkomstig artikel 747 van het Gerechtelijk Wetboek waarbij rechtsdag werd bepaald op de zitting van 26 juni 2023;
- de beschikking van 5 juni 2023 overeenkomstig artikel 748, §2 van het Gerechtelijk Wetboek waarbij de rechtsdag werd verdaagd naar de zitting van 20 november 2023;
- de syntheseconclusie die eisende partij neerlegde op 15 september 2023;
- de syntheseconclusie die verwerende partij neerlegde op 16 oktober 2023;
- de stukken van de partijen.

Op de openbare zitting van 20 november 2023 werden de partijen gehoord. Na afloop werden de debatten gesloten en werd de zaak in beraad genomen.

De procedure verliep in het Nederlands overeenkomstig de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

2. FEITEN

Eisende partij q.q. werd bij vonnis van de rechtbank van koophandel van Caen (Frankrijk) van 23 maart 2022 aangesteld als curator van het faillissement van de Franse vennootschap SARL AAA (....., ingeschreven in het register van handel en vennootschappen van Caen onder nummer) (hierna, “AAA”).

Verwerende partij is de moedervenootschap van AAA. AAA en verwerende partij zouden samen voor de AAA Groep een centrum voor onderzoek en ontwikkeling (“R&D”) vormen met betrekking tot connectiviteitsmodules (“*Network Access Devices*”) voor de autosector.

Het feitenrelaas van de partijen wordt hierna samengevat voor zover relevant voor de beoordeling.

Eisende partij q.q. legt uit dat:

- uit de boekhoudkundige stukken die haar werden bezorgd, bleek dat verwerende partij per 23 maart 2022 een bedrag van 10.031.333,75 euro verschuldigd was aan AAA in het kader van een overeenkomst van 27 februari 2019 (“*Research and Development Service Agreement*”) (hierna, de “**R&D dienstenovereenkomst**”);
- ondanks verschillende aanmaningen, verwerende partij niet overging tot betaling van het verschuldigde bedrag van 10.031.333,75 euro;
- zij zich dan ook genoodzaakt zag om op 26 oktober 2022 over te gaan tot dagvaarding.

Van haar kant stelt verwerende partij dat:

- AAA op 14 augustus 2020 een dienstenovereenkomst (“*IT Resources Contract*”) sloot met de vennootschap RRR om het informaticasysteem van verwerende partij te herbergen en servers ter beschikking te stellen;
- RRR op 22 maart 2022 eenzijdig besloot om geen enkele vennootschap van dGroep nog toegang te verlenen tot de server wat heeft geleid tot de volledige stopzetting van de activiteiten van verwerende partij;
- de beslissing van RRR om haar diensten op te schorten ook tot gevolg heeft dat verwerende partij geen toegang meer heeft tot zowel haar eigen de boekhoudkundige stukken als de boekhoudkundige stukken van AAA;
- verwerende partij aan eisende partij q.q. heeft verzocht om haar gegevens, financiële data, computercodes en software terug te geven die opgeslagen waren op de server maar dat eisende partij q.q. aan dat verzoek geen gevolg heeft gegeven;
- zij haar dochtervennootschap AAA jarenlang van financiering heeft voorzien in de vorm van leningen en voorschotten zodat zij op heden een vordering heeft op AAA van 10.106.506,54 euro, volgens haar samengesteld als:
 - 52.722,06 wegens voorschotten voor diensten- en werknemerscontracten;
 - 833.539 euro wegens een openstaande rekening-courant;
 - 9.220.245,48 euro wegens een niet terugbetaalde financiering.

De vorderingen van de partijen worden hierna toegelicht.

3. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

3.1. Eisende partij q.q.

Eisende partij q.q. vordert:

op hoofdeis:

desgevallend conform artikel 8.11 §3 van het Burgerlijk Wetboek verwerende partij te bevelen om het detail bij te brengen van de post 'handelsschulden' in haar jaarrekening per 31 december 2021;

in ieder geval verwerende partij te veroordelen tot betaling aan eisende partij q.q. van het bedrag van 10.031.333,75 euro, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet conform de Wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties vanaf de datum van dagvaarding tot aan de datum van volledige betaling;

op tegeneis - betreffende de tegeneis van verwerende partij aangaande de gevraagde schuldvergelijking:

in hoofddeis zich zonder rechtsmacht, minstens territoriaal en internationaal onbevoegd te verklaren;

In ondergeschikte orde voor recht te zeggen dat het Franse recht van toepassing is op die tegeneis van verwerende partij en de tegeneis van verwerende partij ongegrond te verklaren;

op tegeneis - betreffende de tegeneis van verwerende partij tot betaling van het bedrag van 10.106.506,54 euro:

in hoofddeis zich zonder rechtsmacht, minstens territoriaal en internationaal onbevoegd te verklaren;

in ondergeschikte orde voor recht te horen zeggen dat het Franse recht van toepassing is op die tegeneis van verwerende partij en de tegeneis van verwerende partij ongegrond te verklaren;

in uiterst ondergeschikte orde voor recht te zeggen dat het Belgische recht van toepassing is op die tegeneis van verwerende partij en de tegeneis van verwerende partij ongegrond te verklaren;

op tegeneis - betreffende de tegeneis van verwerende partij tot betaling van een schadevergoeding provisioneel begroot op 1,00 euro en de aanstelling van een gerechtsdeskundige:

die tegeneis van verwerende partij met toepassing van het Belgische recht ongegrond te verklaren;

verwerende partij te veroordelen tot betaling van de gerechtskosten.

3.2. Verwerende partij

Verwerende partij vordert:

op hoofdeis:

in hoofddeis, de vorderingen van eisende partij q.q. af te wijzen en ongegrond te verklaren;

in ondergeschikte orde, de vorderingen van de partijen te compenseren en de vordering van verwerende partij gegrond te verklaren ter hoogte van 75.172,79 euro;

in ieder geval, eisende partij q.q. te veroordelen tot betaling van de gerechtskosten,

op tegeneis:

- eisende partij q.q. te veroordelen tot betaling van het bedrag van 10.106.506,54 euro aan verwerende partij, te vermeerderen met de interesten;

eisende partij q.q. te veroordelen tot betaling aan verweerster van een schadevergoeding, provisioneel begroot op 1,00 euro;

- *alvorens recht te doen*, en teneinde verwerende partij toe te laten haar schade te begroten, krachtens artikel 19, 3^e lid en artikel 962 van het Gerechtelijk Wetboek, een gerechtsdeskundige aan te stellen met als opdracht:

“na partijen en hun raadslieden te hebben opgeroepen, na onderzoek van alle dienende stukken, de schade geleden door verwerende partij ten gevolge van het verlies tot toegang van de server, te begroten en van dit alles een onder eed op te stellen verslag op te maken waarbij tevens de opmerkingen van partijen besproken worden”.

4. BEOORDELING DOOR DE RECHTBANK

4.1. Hoofdeis

4.1.1. Rechtsmacht, bevoegdheid en toepasselijk recht

De rechtsmacht en bevoegdheid van de rechtbank om van de hoofdeis kennis te nemen, worden door de partijen niet betwist.

De rechtbank stelt vast dat de hoofdeis (beweerdelijk) betrekking heeft op de vermeende betalingsverplichting van verwerende partij in het kader van de R&D Overeenkomst. De R&D Overeenkomst bepaalt (artikel 6.1): *“enig geschil met betrekking tot of in verband met die overeenkomst wordt exclusief verwezen naar en beslecht door de bevoegde rechtbank in Leuven”*.¹

In ieder geval is deze rechtbank internationaal bevoegd om te oordelen over de hoofdeis op basis van artikel 4(1) van de Brussel Ibis Verordening². De verbintenis waarop de vordering is gebaseerd, vloeit voort uit de gemeenschappelijke regels van het burgerlijk recht en het handelsrecht.³

Op nationaal vlak is deze rechtbank materieel bevoegd op grond van artikel 573 van het Gerechtelijk Wetboek. De ondernemingsrechtbank neemt in eerste aanleg kennis van de geschillen tussen ondernemingen als bedoeld in artikel I.1, 1°, van het Wetboek van economisch recht, die niet vallen onder de bijzondere bevoegdheid van andere rechtscolleges en die, wat betreft natuurlijke personen, betrekking hebben op een handeling die niet kennelijk vreemd is aan de onderneming.

De toepasselijkheid van het Belgische recht op de beoordeling van de hoofdeis staat tussen partijen niet ter discussie.

¹ Vrij vertaling: “(...) Any dispute arising out of or in connection with this Agreement shall be referred to and resolved exclusively by the competent court in Leuven (Belgium).”

² Brussel Ibis Verordening – Verordening (EU) Nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (herschikking).

³ HvJ (1e k.) nr. C-157/13, 4 september 2014 (Nickel & Goeldner Spedition GmbH/ „Kintra” UAB), *Eur. Vervoerr.* 2015, afl. 1, 109; <http://curia.europa.eu> (6 september 2014); G. Van Calster, “OFAB: de niet steeds heldere verhouding tussen de EEX en de insolventieverordening”, *TBH* 2015/1, p. 64 e.v.

4.1.2. Toelaatbaarheid

De partijen werpen geen excepties van ontoelaatbaarheid op. Evenmin bemerkt de rechtbank enige reden om ambtshalve een exceptie van ontoelaatbaarheid te moeten opwerpen.

4.1.3. Ten gronde

4.1.3.1. *Standpunt van de partijen*

4.1.3.1.1. Eisende partij q.q. voert aan dat AAA fungeerde als een kostencentrum van de AAA groep en dat eisende partij op de datum van het faillissement van AAA – namelijk op 23 maart 2022 – aan AAA nog een bedrag van 10.031.333,75 euro was verschuldigd in het kader van de R&D Overeenkomst.

Wat betreft de vermeende (deel)schuld van 8.933.691,94 euro die zou zijn opgebouwd in de periode tot 21 december 2021, verwijst eisende partij q.q., enerzijds, naar de (beweerdelijk) overeenstemmende vermeldingen in de boekhoudingen van verwerende partij en AAA en, anderzijds, naar de algemene balans die verwerende partij zelf neerlegde in het kader van de aangifte van schuldvordering door verwerende partij in het faillissement van AAA.

Wat betreft de vermeende (deel)schuld van 1.097.641,70 euro die zou zijn opgebouwd van 1 januari 2021 tot 23 maart 2022 verwijst eisende partij q.q. naar een attest van de boekhouder van AAA (.....) die, in opdracht van eisende partij q.q., per die (faillissements)datum de schuld van verwerende partij ten opzichte van AAA berekende.

4.1.3.1.2. Verwerende partij werpt tegen dat eisende partij q.q. niet voldoet aan de op haar rustende bewijslast. Zij stelt dat eisende partij q.q. niet aantoonde dat het door haar gevorderde bedrag van 10.0321.333,75 euro verband houdt met de R&D Overeenkomst. Zij werpt eveneens op dat AAA nooit enige factuur, laat staan enige aanmaning, heeft verstuurd met betrekking tot die schuldvordering.

Zij legt uit dat enige overeenstemming tussen de vermeldingen in de boekhoudingen van beide groepsvennootschappen louter te wijten is aan het gegeven dat beide vennootschappen hetzelfde boekhoudkantoor hebben aangesteld. Zij wijst er ook op dat de bewijswaarde van beide boekhoudingen teniet wordt gedaan door het gegeven dat zij beiden ernstige gebreken vertonen en dat de interne boekhoudpraktijken van AAA belangrijke onregelmatigheden vertonen.

Tot slot stelt verwerende partij dat alle boekhoudgegevens van verwerende partij en AAA sinds 22 maart 2022 voor haar ontoegankelijk zijn zodat zij niet in staat is om de voor haar verweer nodige documenten te raadplegen en voor te leggen; hetgeen een schending zou uitmaken van haar recht op een eerlijk proces (artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens).

4.1.3.2. *Oordeel van de rechtbank*

4.1.3.2.1.

Artikel 8.11 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt:

“§ 1 Bewijs kan tussen ondernemingen of tegen ondernemingen, zoals omschreven in artikel 1.1, eerste lid van het Wetboek economisch recht worden geleverd door alle bewijsmiddelen, behalve in de uitzonderingen die vastgesteld zijn voor bijzondere gevallen.

(...)

§ 2 De boekhouding van een onderneming heeft slechts een wettelijke bewijswaarde tegen een andere onderneming indien de vermeldingen in de boekhouding van de onderscheiden partijen overeenstemmend zijn. In alle andere gevallen oordeelt de rechter vrij over de bewijswaarde van de boekhouding.

(...)

De boekhouding van een onderneming mag worden ingeroepen tegen deze onderneming. Deze boekhouding mag niet ten nadele van die onderneming worden gesplitst, behalve wanneer ze niet op regelmatige wijze gehouden is.”

De rechtbank stelt vast dat de vermeldingen in de boekhouding van verwerende partij en AAA per 31 december 2021 volledig overeenstemmen voor wat de op die datum door verwerende partij opgebouwde schuld in het kader van de R&D Overeenkomst betreft.

De interne balans van AAA per 31 december 2021 vermeldt een schuldvordering ten opzichte van verwerende partij van 8.933.691,94 euro (*post 418100 clients – factures à établir*). Het grootboek van AAA per 31 december 2021 bevat diezelfde schuldvordering met de vermeldingen “FAE AAA NV – Cost Plus 2020/2022”.

Die vermeldingen stemmen overeen met de neergelegde jaarrekening van verwerende partij per 31 december 2021 waarin een bedrag van 20.897.540 euro aan handelsschulden wordt vermeld. Uit het verslag van de commissaris dat deel uitmaakt van die jaarrekening blijkt dat dat bedrag onder andere bestaat uit een schuld van 8.933.692 euro aan AAA (eigen nadruk):

“Daarnaast werd begin 2022 het faillissement aangevraagd van de Franse dochtervennootschap AAA EURL. Per 31 december 2021 zijn er ten aanzien van deze vennootschap onder het actief van de balans financiële vaste activa opgenomen ten bedrage van 833.540 EUR (vorderingen) alsook overige vorderingen (4.679.312 EUR). Onder het passief van de balans zijn er handelsschulden opgenomen ten bedrage van 8.933.692 euro. Gezien deze procedure momenteel nog niet is afgehandeld hebben wij evenmin voldoende controle-materiaal bekomen om te beoordelen of er waardeverminderingen op deze activa noodzakelijk zijn.”

Voormelde vermeldingen stemmen ook overeen met de balans die verwerende partij zelf heeft gevoegd bij haar aangifte van schuldvordering in het faillissement van AAA op 3 juni 2022. Die balans werd bijgebracht om aan te tonen dat AAA een schuld had ten aanzien van verwerende partij voor een bedrag van 4.659.285,35 euro maar uit die balans blijkt eveneens dat verwerende partij aan AAA een bedrag van 8.933.691,94 euro was verschuldigd.

De overeenstemming van voormelde boekhoudkundige vermeldingen heeft ten aanzien van verwerende partij wettelijke bewijswaarde.

4.1.3.2.2. Waar verwerende partij tegenwerpt dat uit die vermeldingen niet kan worden afgeleid dat de schuld van 8.933.692 euro per 31 december 2021 verband houdt met de R&D Overeenkomst, overweegt de rechtbank dat dat gegeven in de eerste plaats met redelijke waarschijnlijkheid wordt bewezen door de vermelding in het grootboek van AAA dat de schuldvordering is opgebouwd onder een zogenaamde “Cost Plus”-overeenkomst. Voor de R&D Overeenkomst wordt het vergoedingssysteem immers op een “Cost Plus” basis bepaald (“(...) Opdrachtgever betaalt aan de Dienstverlener alle Kosten terug die deze heeft gemaakt bij het

verlenen van de Diensten vermeerderd met een toeslag van 6%”⁴). De rechtbank stelt ook vast dat verwerende partij nalaat te verduidelijken op welke overeenkomst (of andere rechtsgrond), indien het niet de R&D Overeenkomst zou zijn, haar schuld van 8.933.692 euro aan AAA – dewelke duidelijk blijkt uit de boekhoudingen van beide groepsvennootschappen – dan wel betrekking heeft.

Het verweer dat eisende partij q.q. voormelde schuld per 31 december 2021 niet bewijst aangezien AAA voor de geleverde prestaties geen factuur zou hebben opgemaakt binnen een redelijke termijn, laat staan aanmaningen zou hebben verstuurd, kan de rechtbank evenmin overtuigen. Het laattijdig opstellen van een factuur betreft louter een (eventuele) fiscale onregelmatigheid die niet verhindert dat eisende partij q.q. betaling kan vorderen van de schuld onder de R&D Overeenkomst zoals deze blijkt uit de overeenstemmende vermeldingen in de boekhoudingen van beide groepsvennootschappen.⁵ Terzijde en ten overvloede overweegt de rechtbank dat niet is uitgesloten dat het niet opstellen van facturen aan verwerende partij door AAA, onmiddellijk voorafgaand aan haar faillissement, verband houdt met het gegeven dat verwerende partij alle aandelen in AAA bezit en dat een aantal van haar bestuurders ook bestuurder waren bij AAA.

Het betoog van verwerende partij dat enige overeenstemming tussen haar boekhouding en de boekhouding van AAA louter te wijten is aan het gegeven dat beide groepsvennootschappen hetzelfde boekhoudkantoor hebben aangesteld, is weinig ernstig. De voormelde schuld per 31 december 2021 blijkt zowel uit de jaarrekening van verwerende partij zoals goedgekeurd door haar algemene vergadering op 16 juni 2022 als uit het verslag van haar commissaris (zoals hoger geciteerd met eigen nadruk onder randnummer 4.1.3.2.1).

De rechtbank overweegt voorts dat verwerende partij haar stelling dat zowel haar boekhouding als de boekhouding van AAA ernstige gebreken zouden vertonen die de wettelijke bewijswaarde zouden aantasten, op geen enkele wijze aantoot. Eisende partij q.q. wijst er overigens terecht op dat de Wet Hervorming Ondernemingsrecht⁶ de vereiste heeft geschrapd dat een boekhouding “regelmatig gevoerd” moet zijn om als bewijsmiddel te kunnen dienen. Zelfs indien verwerende partij enige tekortkomingen in de boekhouding van haarzelf of AAA zou aantonen – hetgeen naar het oordeel van de rechtbank niet het geval is – heeft dat niet noodzakelijk een invloed op de door eisende partij q.q. aangevoerde bewijsmiddelen betreffende de schuld per 31 december 2021.

Wat de tegensprekelijkheid van het debat en de rechten van verdediging van verwerende partij betreft overweegt de rechtbank dat die partij niet bewijst dat zij sinds het faillissement van AAA op 23 maart 2022 niet langer toegang zou hebben tot haar boekhoudgegevens. Zoals vermeld, heeft de algemene vergadering van verwerende partij nog op 16 juni 2022 de jaarrekening per 31 december 2021 goedgekeurd. Het jaarverslag van de raad van bestuur met betrekking tot die jaarrekening verwijst ook naar een nieuw geïntegreerd boekhoudsysteem dat in de loop van het jaar zou worden ingevoerd. Ook uit de aangifte van schuldvordering door verwerende partij in het faillissement van AAA op 3 juni 2022 en de door haar hangende deze procedure bijgebrachte bankafschriften en het overzicht van de handelsschulden gedurende periode van 1 januari 2021 tot en met 30 juni 2022 blijkt dat verwerende partij kan beschikken over de nodige boekhoudkundige informatie om zich te verweren tegen de door eisende partij q.q. in deze zaak ingestelde vorderingen.

⁴ Vrije vertaling: “Principal will pay-back to Service Provider all Costs borne by the latter in the provision of the Services plus a mark-up of 6%.”

⁵ E. BREWAEYS, “Curator kan betaling prestatie gefailleerde vragen, ook zonder factuur”, *De Juristenkrant* 2006, nr. 137, 4.

⁶ Wet Hervorming Ondernemingsrecht – wet van 15 april 2018 houdende hervorming van het ondernemingsrecht.

De rechtbank verklaart de hoofdeis gegrond voor een bedrag van **8.933.692 euro**.

4.1.3.2.3. Wat de door eisende partij q.q. ingevorderde schuld voor de periode tussen 1 januari 2022 tot 23 maart 2022 betreft (zijnde, 1.097.641,70 euro) overweegt de rechtbank dat eisende partij q.q. die schuld niet met in rechte vereiste zekerheid bewijst. Het enige stuk dat eisende partij q.q. met betrekking tot die schuld bijbrengt is een attest van het boekhoudkantoor ... van 14 juni 2022.

Het betreft evenwel een eenzijdig bewijsstuk dat werd opgesteld in opdracht van eisende partij q.q. Het attest stelt tevens dat (i) *“de schuldvordering onder de verantwoordelijkheid van AAA – op dat moment beheerd door eisende partij q.q. – is vastgesteld op basis van de door die laatste partij verstrekte documenten”*⁷ en (ii) dat *“de reikwijdte van de werkzaamheden niet alle controles omvat die nodig zijn voor een redelijke mate van zekerheid, hetgeen leidt tot een lagere mate van zekerheid”*⁸.

De hoofdeis die betrekking heeft op het (saldo)bedrag van 1.097.641,70 euro wordt afgewezen als ongegrond.

4.2. Tegeneisen

4.2.1. Rechtsmacht, bevoegdheid en toepasselijk recht

4.2.1.1. *Standpunt van de partijen*

Eisende partij q.q. (zijnde, verwerende partij op tegeneis) stelt dat deze rechtbank geen rechtsmacht heeft om te oordelen over de door verwerende partij (eisende partij op tegeneis) ingestelde tegeneisen, minstens dat de rechtbank toepassing moet maken van artikel L622-21 van de (Franse) Code de commerce dan wel van artikel 8.4, lid 1 van het (Belgisch) Burgerlijk Wetboek.

Verwerende partij (eisende partij op tegeneis) werpt tegen dat de Belgische rechter op grond van artikel 8(3) van de Brussel Ibis Verordening wel degelijk rechtsmacht heeft om te oordelen over de tegeneisen en dat artikel L622-21 van de Code de commerce geen toepassing vindt op huidig geschil.

4.2.1.2. *Oordeel van de rechtbank*

De rechtbank dient vooreerst na te gaan of zij rechtsmacht heeft – anders gesteld: of zij internationaal bevoegd is – om te oordelen over de tegeneisen.

De rechtbank overweegt dat de verbintenissen waarop de vordering van verwerende partij (eisende partij op tegeneis) is gebaseerd, voortvloeien uit de gemeenschappelijke regels van het burgerlijk recht en het handelsrecht zodat – gelet op de relevante EU-Lidstaten Frankrijk en België – de rechtsmacht moet worden bepaald aan de hand van de Brussel Ibis Verordening.

De algemene regel onder de Brussel Ibis Verordening (artikel 4(1)) is dat de internationaal bevoegde rechtbank wordt bepaald op grond van de woonplaats van de verwerende partij zodat op basis van die bepaling, wat betreft de tegeneisen, de Franse rechtbanken bevoegd zouden zijn.

Waar verwerende partij (eisende partij op tegeneis) zich beroept op (de uitzonderingsbepaling in) artikel 8(3) van de Brussel Ibis Verordening overweegt de rechtbank dat dat artikel slechts van toepassing is op een tegeneis die *“voortspruit uit de overeenkomst of uit het rechtsfeit waarop de oorspronkelijke vordering gegrond is”*. Als de tegenvordering gebaseerd is op een andere

⁷ Vrije vertaling: « La créance en question a été établie sous la responsabilité de l'entité à partir des documents et informations transmis par celle-ci (...) »

⁸ Vrij vertaling: « L'étendue de nos travaux ne comprend pas tous les contrôles propres à ceux afférents à une mission d'assurance de niveau raisonnable, conduisant ainsi à un niveau d'assurance moins élevé. »

overeenkomst of een ander rechtsfeit geldt deze bevoegdheidsgrond niet. Anders gesteld: artikel 8(3) van de Brussel Ibis Verordening vindt enkel toepassing indien de rechter de feiten van de originele vordering (de hoofdeis) moet beoordelen om de tegeneis te onderzoeken.⁹

Onder randnummer 4.1.3.2 werd reeds uiteengezet dat de hoofdeis betrekking heeft op prestaties geleverd in het kader van de R&D Overeenkomst. Daarentegen zijn de tegeneisen, volgens het betoog van verwerende partij (eisende partij op tegeneis) zelf, gebaseerd op voorschotten voor diensten- en werknemerscontracten, een openstaande rekening-courant en de financiering van verwerende partij aan AAA.

De rechtbank besluit dat de tegeneisen worden ingesteld op grond van een andere overeenkomst of andere rechtsfeiten dan de hoofdeis zodat artikel 8(3) van de Brussel Ibis Verordening geen toepassing vindt. De rechtbank verklaart zich zonder rechtsmacht om van de tegeneisen kennis te nemen.

4.3. Gerechtskosten

Aangezien beide partijen onderscheidenlijk omtrent een geschilpunt in het ongelijk werden gesteld, past het om de gerechtskosten om te slaan zoals hierna bepaald (artikel 1017, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek).

OP GROND VAN DEZE REDENEN BESLIST DE RECHTBANK:

Verklaart de hoofdeis toelaatbaar en gegrond in de volgende mate.

Verklaart zich zonder rechtsmacht om te oordelen over de tegeneisen.

Veroordeelt NV AAA tot betaling van 8.933.692,00 euro aan meester XXX in haar hoedanigheid van curator van het faillissement van SARL AAA, te vermeerderen met interesten op dit bedrag aan de wettelijke interestvoet overeenkomstig de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties vanaf de gedinginleidende dagvaarding tot op datum van gehele betaling.

Veroordeelt meester XXX in haar hoedanigheid van curator van het faillissement van SARL AAA tot betaling van 10% van de gerechtskosten van NV AAA q.q., waarbij die gerechtskosten in hun totaliteit worden bepaald op 22.500,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt NV AAA tot betaling van 90% van de gerechtskosten van meester XXX in haar hoedanigheid van curator van het faillissement van SARL AAA, waarbij die gerechtskosten in hun totaliteit worden bepaald op:

- Dagvaardingskosten: 299,76 euro
- Rechtsplegingsvergoeding: 22.500,00 euro

Verklaart dat de overige gerechtskosten moeten worden gedragen door degene die ze heeft gemaakt.

Het anders of meer gevorderde is ongegrond.

⁹ Zie bijvoorbeeld de rechtspraak in HvJ (8e k.) nr. C-306/17, 31 mei 2018 (Éva Nothartová / Sámson József Boldizsár), <http://curia.europa.eu> (1 juni 2018); *Pb* C 23 juli 2018 (dispositief), afl. 259, 12. Zie ook G. VAN CALSTER, *European Private International Law*, Hart Publishing, 2016, 171.

Veroordeelt meester XXX in haar hoedanigheid van curator van het faillissement van SARL AAA tot betaling van het rolrecht van 16,50 euro aan de Belgische Staat, na ontvangst van een betaalbericht van de FOD Financiën.

Veroordeelt NV AAA tot betaling van het rolrecht van 148,50 euro aan de Belgische Staat, na ontvangst van een betaalbericht van de FOD Financiën.